Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францѣсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 154. | Нинѣ: Завтра: | р. к. гр. | Евфимій м. П. 7. по Сош. | Аполінар. Крист. | Субота 11 (23) липня 1892. | Входъ сонця 4 г. 26 м.; заходъ 7 г. 46 м. Баром. 763 терм. + 19·2° + 9·2°. | Рôкъ II.

Рада державна.

При справозданю надъ петиціею мѣста Праги въ справѣ державнои запомоги на роботы громадскѣ ухвалено резолюцію Пленера, сформуловану въ прихильнôмъ дусѣ.

Зъ порядку дневного ухвалено всѣ предложеня валютовѣ въ третôмъ читаню. Проектъ о валютѣ короновой ухвалено 174 голосами противъ 87, а угоду монетарну зъ Угорщиною 158 голосами противъ 108. Люеґеръ крикнувъ тогды: Браво, 108 героѣвъ! За то дôставъ нагану вôдъ віцепрезидента Хлюмецкого, зъ чого опôсля вывязала ся мала суперечка и неспокôй въ Палатѣ.

По залагодженю петицій приступлено до выбору членôвъ до спôльныхъ делеґацій и мѣжь иншими выбрано зъ галицкихъ пословъ: Яворского, Хшановского, Енджейовича, Клюцкого, Мандычевского, Поповского и Щепановского, а ихъ заступниками Генцля и Вол. Гнѣвоша. — По сѣмъ вôдрочено засѣданя Рады державнои.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдповѣдавъ Міністеръ рôльництва на интерпеляцію пос. Вайґля и сказавъ, що на ціріхскôй конференціи не запала нѣяка ухвала що до объостреня довозу худобы зъ Австріѣ до Швайцаріѣ. Вывôзъ до того краю позôстане мабуть и дальше значный.

Правительство предложило проектъ закона о змѣнѣ ординаціѣ выборчои до Рады державнои зъ округôвъ трутнôвского и кралевоградского въ Чехахъ.

Міністеръ фінансôвъ вôдповѣдавъ на интерпеляцію Гавка въ справѣ ревізіѣ депозитôвъ въ банкахъ и конторахъ и сказавъ, що власти зъ выимкою выпадкôвъ, пôдпадаючихъ пôдъ приписы закона карного, не мають законного права до такихъ ревізій.

На интерпеляцію Нічого въ справѣ управильненя продажи каініту, заявивъ Міністеръ фінансôвъ, що пороблено всякѣ приготовленя, щобы въ Калуши продукувати рôчно 40.000 метричныхъ сотнарôвъ каініту для цѣлей рôльничыхъ.

Справы краевѣ.

(*Меморіялъ краевои комісіѣ промысловои до міністерства просвѣты въ справѣ субвенціонованя промысловыхъ школъ*). Краєва комісія для промысловыхъ справъ приготовила до міністерства просвѣты меморіялъ въ справѣ признаня зъ державного скарбу субвенцій на 1893 р. для доповняючихъ школъ промысловыхъ та для школъ фаховыхъ и варстатôвъ науковыхъ.

Въ 1892 р. удалось комісіи увести въ житє три новѣ школы доповняючѣ, а то въ мѣстахъ: Бялôй, Подґуржи и Тернополи. Заснованє дальшихъ школъ въ инншихъ мѣстахъ веде ся, а три новѣ школы: въ Бродахъ, Стрыю и Новôмъ Торзѣ мають бути отворенѣ зъ початкомъ року шк. 1892/3.

Комісія пôдносить въ своѣмъ меморіялѣ, що въ 1893 р. треба обдѣляти 38 доповняючихъ школъ промысловыхъ запомогами зъ державного скарбу такими квотами: Бяла 550 зр., Бохня 360, Бережаны 438, Дрогобичь 570, Горлицѣ 540, Ярославъ 600, Ясло 418, Коломыя 515, Краковъ (4 школы) 1.600, Львôвъ (жидôвска) 426, Новый Санчь 600, Подґурже 365, Перемышль 600, Ряшѣвъ 440, Самбôръ 500, Станіславôвъ 590, Старый Санчь 480, Тернопôль 550, Тарнôвъ 600, Вадовицѣ 218, Величка 360, Жовкôвъ 380, вкôнци для трохъ школъ, що мають отворитись въ осени въ Бродахъ, Стрыю и Новôмъ Торзѣ (по 500 зр.) 1.500 зр. — разомъ 13 200 зр.

Порôвнавши зъ минувшимъ рокомъ, въ котрôмъ була призволена субвенція зъ державного скарбу въ квотѣ 9.900 зр., есть теперѣшне жаданє комісіѣ о 3.000 зр. высше. Запомоги тои самои высоты вставляє ся такожь яко субвенцію зъ краєвыхъ фондôвъ на 1893 р., такъ що помôчь краю рôвнятись буде вповнѣ помочи зъ державного скарбу. Вôдтакъ просить комісія о запомогу 1.500 зр. на справленє приборôвъ науковыхъ для доповняючихъ школъ промысловыхъ въ Бялôй, Пôдґуржи и Тернополи.

Тожь всѣ выказанѣ запомоги зъ державныхъ фондôвъ на доповняючѣ школы промысловѣ въ Галичинѣ выносили бы разомъ квоту 14.700 зр.

Задля отвореня новыхъ доповняючихъ школъ промысловыхъ, являє ся потреба новыхъ, вôдповѣдно кваліфікованыхъ силъ учительскихъ и въ тôй цѣли необходимо устроити 5 мѣсячный курсъ пôдготовляючій для учителѣвъ школъ промысловыхъ. Комісія предкладає въ своѣмъ меморіялѣ, щобы міністерство просвѣты зарядило: отворити курсъ для учителѣвъ школъ промысловыхъ въ державнôй школѣ промысловôй въ Краковѣ пôсля проґрамы зъ 1890 р. въ часѣ вôдъ 1 вересня 1893 до конця сѣчня 1894 р. На запомоги для фреквентантôвъ згаданого курсу вставила комісія 2000 зр. до краєвого прелімінаря на 1893 р.

Всѣ выдатки на доповняючѣ школы промысловѣ, вчисляючи до сего и образованє учителѣвъ, доходять въ прелімінари на 1893 р. до сумы 50 320 зр. На сю суму складають ся: проектованѣ запомоги зъ державного скарбу на 14.700 зр., субвенція фонду краєвого на

17

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Остапъ вôдôйшовъ пѣшки зъ Полякевичемъ до двора. Ажь въ дорозѣ, коли ихъ було лише двохъ, мôгъ вôнъ дôзнати ся о всѣмъ, бо касієрови розвязали ся уста и промовило его чесне серце.

— Ой пане! — кликнувъ вôнъ. — Дай Боже, щобы вы нась порятували, хочь то мабуть зъ того не буде нѣчого. Що ту въ насъ дѣє ся, того описати и выповѣсти не можна. Содома, пане, и Гомора. Такъ щожь? До ґрафа, бувало, говори чи не говори, все одно; вôдъ якогось часу немовь оглухъ и одеревѣвъ. Чоловѣкъ жалувавъ его, плакавъ, а не смѣвъ нѣ писнути; все его гнѣвало. Бувало прийду до него и зачну говорити, а вôнъ вôдсылає мене до управителя. А той управитель — Боже, вôдпусти грѣха за обмову — перший злодѣй. Отъ самѣ вы нинѣ бачили: вôнъ нинѣ богатшій, якъ панъ ґрафъ. Дôбравъ собѣ такихъ, якъ вôнъ самъ, и рука руку мые. Буде богато клопоту и дай Боже, щобы то на що придало ся; бо и въ судѣ повѣтовôмъ и въ ґуберніи мае плечѣ, мае своякôвъ, приятелѣвъ и прихильникôвъ. Отъ печера неправды! — додавъ зôтхаючи.

— На кого ту зъ офіціялістôвъ можна спуститись?

— Есть ту двохъ старыхъ чесныхъ слугъ, що ходять безъ чоботъ такъ, якъ и я; а прочѣ, пане, молокососы — знову зôтхнувъ Яцко;— молодѣ, своякы або єгомостя, або ѣмостѣ, або своякы своякôвъ, або кумы и шваґры. Вы мусите чимскорше всѣхъ змѣнити — вонъ зъ двора! Мусите казати имъ зложити рахунки, вôдобрати послушенство и ратувати, що еще не потонуло. И то чимскорше, бо якъ лише будуть мати часъ оглянути ся, то розхоплять и останки.

По довгôй нарадѣ зъ чеснымъ Яцкомъ Остапъ скочивъ на бричку и поѣхавъ до мѣстечка.

Ту пересвѣдчивъ ся вôнъ, що справдѣ тяжко прийде ся ему дôйти конця зъ паномъ управителемъ, бо всѣ низшѣ урядники, вôдъ котрыхъ неразъ найбôльше залежить, були ему прихильнѣ. Тысячѣ дрôбныхъ переслѣдовань стрѣчавъ вôнъ на кождôмъ кроцѣ; вся ненависть, яку чули до ґрафа, звалилась теперь на него.

Ледви розôйшлась чутка, що новый управитель, повномочникъ Альфреда, прибувъ до мѣстечка, панъ Темерка зъ двома иншими вѣрителями, влѣзли до его мешканя и мали замѣръ грозьбою домагати ся сплаты довгôвъ. Остапъ бувъ на все готовый: перша стрѣча зъ управителемъ роздразнила его и черезъ те выробила въ нѣмъ нову силу. Гамуючи свою нетерпеливость, якъ мôгъ, принявъ вôнъ ихъ по розвѣ лагôдно и зъ холодною кровью напастникôвъ, котрѣ вôйшли до комнаты зъ гукомъ, крикомъ и зъ очевиднымъ бажанємъ налякати его. Панъ Темерка, плечистый хлопъ зъ рудосивою чуприною, сторчачою до горы, брудный и похляпаный, зъ величезною палицею, выглядавъ такъ, якъ бы хотѣвъ и ротомъ и рукою домагати ся свого довгу. Два товаришѣ его, далеко вже не такѣ страшнѣ, помагали ему по змозѣ. Остапъ на перше пытанє Темерки склонивъ ся и вôдповѣвъ:

— Когожь маю честь видѣти передъ собою?

— Я Темерка, Иванъ Темерка и приходжу ту по свои грошѣ. Чуете, пане, вважаете?

— Чую и уважаю. Отже вы зачали зъ нами процесъ?

— А вжежь, и пущу того вашого ґрафа зъ торбами, — вôдповѣвъ обманець, вымахуючи палицею. — Навчу я его розуму, — вважаете пане.

— Позвольте — сказавъ Остапъ — про пана ґрафа не высказуйтесь вы передо мною

16.200 зр., а остаючй 19.420 зр. покрывають ся запомогами зъ мѣсцевыхъ жерелъ.

Друга часть меморіялу комісіѣ вôдносить ся до субвенціонованя школъ фаховыхъ и варстатôвъ науковыхъ.

Вôдъ минувшого року вôйшовъ въ жите лишь оденъ новый варстатъ науковый, а то школа шевска въ Угновѣ, котра надзвычайно скоро розвивае ся. Всѣ иншй школы фаховй, а именно школы ткацкй также добре розвивають ся. Варстаты науковй для колодѣѣвъ разомъ зъ кузьнями въ Товстôмъ и Грибовѣ що разъ бôльше розвивають ся. Варстатъ зъ Товстого мае бути перенесеный до Грималова и мае одержати вôдповѣднѣйше уладжене. Завдяки жертволюбности посла до рады державнои, ґр. Льва Пініньского и скалатскои Рады повѣтовои заведено деякй полекшѣ въ уладженю згаданого варстату, однакъ и фондъ краевый и скарбъ державный мусить причинити ся ще зô своеи стороны, щобы можна было зъорґанізувати сю дуже важну для Подôля школу въ новôмъ еѣ осѣдку. Такъ само варстатъ науковый въ Грибовѣ, школа гончарска въ Коломыи вымагають пôдвысшеня запомогъ. Незначнй пôдвысшеня въ субвенціяхъ державныхъ на школы коронкарскй показали ся доконечными задля побôльшеня числа учениць.

Новою позиціею есть предкладана запомога державна въ квотѣ 250 зр. для школы робôтъ жѣночихъ и артистичного гафту въ Перемышли, котра зачисляесь безперечно до найлѣпшихъ заведень сего рода и вôдзначаесь именно въ золотôмъ гафтѣ до апаратôвъ церковныхъ — тожь, пôсля гадки комісіѣ, заслужила собѣ на вôдповѣдну помôчь зъ державного скарбу.

Комісія домагае ся въ своѣмъ меморіялѣ такихъ запомогъ зъ державного скарбу: Школы кошикарскй: Червона Воля (Ярославъ) 600 зр., Ясло 2000 зр. — Варстаты колодѣйскй: Грибôвъ 1.500 зр., Товсте 1.200 зр. — Варстатъ колодѣйско-боднарскій: Камѣнка струмилова 700 зр. — Школы столярскй: Станіславôвъ 700 зр. Живець 1.000 зр., Коломыя 1.500 зр. — Школы гончарскй: Коломыя 2.630 зр. Поремба 1.800 зр., Тлусте 1,300 зр. — Школа шевска: Угнôвъ 420 зр.— Школы и варстаты ткацкй: Коросно 3.500 зр., Блажова 250 зр., Глиняны 800 зр., Корчина 850 зр., Косôвъ 540 зр., Ланцутъ 250 зр., Рихвальдъ 300 зр., Вилямовицѣ 250 зр.— Школы коронкарскй: Каньчуга 410 зр., Мушина 200 зр., Закопане 550 зр. — Школы робôтъ жѣночихъ: Краковъ 700 зр., Львôвъ (Праця женщинъ) 500 зр., Перемышль 250 зр.

Всѣ жаданя субвенціѣ державнои въ тôмъ вôддѣлѣ выносять 22.900 зр. Порôвнявши зъ 1892 р., въ котрôмъ правительство удѣлило запомогъ въ сумѣ 18.200 зр., являе ся на 1893 р. потреба высшои субвенціѣ въ квотѣ 4.700 зр., а зъ надвышкою на доповняючй школы промысловй разомъ 8.000 зр.

Пôсля загального счисленя, краевый фондъ приносить такй жертвы для школъ фаховыхъ и варстатôвъ науковыхъ: Для школъ кошикарскихъ 1.290 зр., для колодѣйско-боднарскихъ 8.450 зр., для столярскихъ 3.360 зр., для гончарскихъ 5.110 зр., для школы шевскои 600 зр.. для школъ ткацкихъ 12 080 зр., для коронкарскихъ 4.460 зр., для робôтъ жѣночихъ 1.620 зр., иншй запомоги па будынки и школьне уладжене 15.000 зр.— разомъ 52.270 зр. Участь краю въ удержаню школъ фаховыхъ представляе ся о 30.000 зр. высше вôдъ участи державы.

Всѣ щорôчнй выдатки на удержане згаданыхъ школъ фаховыхъ, выносять около 91.650 зр. Коли сю квоту покрые держава участею 22.900 зр., а край 52.270 зр., с. е. разомъ 75.170 зр., то мѣсцевымъ фондамъ лишаесь все ще 16.480 зр. покрыти, крôмъ запомогъ сего рода якъ мешкане, отоплене и освѣтлене, бо вартôсть сего не мѣстить ся въ прелімінари.

Вкôнци пôдносить комісія промыслова въ своѣмъ меморіялѣ, що не хоче звертати уваги на значнй квоты, якй выплачують ся що року ученикамъ згаданыхъ школъ промысловыхъ на стіпендіи и запомоги. Однакъ остаючи при сумѣ чистыхъ коштôвъ удержаня и поминаючи зъобовязаня громадъ и стоваришень, выказуе комісія загалъ выдаткôвъ въ квотѣ около 142.000 зр., до котрои держава мала бы причинитись лишь квотою 37.600 зр. Такъ отже участь державы выносила бы лишь 26·5 прц. цѣлого выдатку. Комісія просить, щобы Міністерство просвѣты признало сю участь за вповнѣ вôдповѣдаючу сѣй нормѣ субвенціонованя, якои доси придержувалось, и вставило потрѣбну суму до державного прелімінаря на 1893 р.

Розрухи въ Саратовѣ.

Подôбнй розрухя якъ въ Астраханѣ лишь може ще зъ бôльшою звѣрскостію повторили ся и въ Саратовѣ. И тутъ була та сама причина того, що въ Астраханѣ: мѣжь темною масою мѣщаньства розпустивъ хтось поголоску, що холеры нема, що то лишь лѣкарѣ еѣ выдумують, що они ловлять и здоровыхъ людей та замыкають въ шпиталяхъ, де ихъ вôдтакъ затроюють и живцемъ ховають и т. д. Люде стали товпами збирати ся на улицяхъ и радили, а вôдтакъ почали вже кидати ся на всѣхъ, о кôмъ думали, що то лѣкарь або якій помôчникъ лѣкарскій. Дня 10 с. м. напала була товпа на двохъ людей, котрыхъ уважала за лѣкарѣвъ, и страшно ихъ нобила. Видъ крови такъ сфанатизувавъ товпу, що она теперь якъ дика розбѣглась по цѣлôмъ мѣстѣ и стала нападати на домы лѣкарѣвъ, помешканя урядникôвъ поліцийныхъ, аптику а дальше на готелѣ и крамы. Особливо дôставалось поліціи, котру уважали за союзника лѣкарѣвъ. Товпа напала насампередъ на оденъ дôмъ, де сховалась була служба санітарна, що ишла коло воза, котрый вôдвозивъ недужихъ до шпиталѣвъ; вôзъ поломано и порубано на дрôбнй куснѣ а въ домѣ нароблено также богато шкоды. Опôсля кинулась товпа на будынокъ поліціѣ, де понищила всѣ акты, та побила урядникôвъ и службу.

Дальшимъ предметомъ нападу бувъ холеричный шпиталь, амбулансъ удержуваный провізорично въ однôмъ будынку деревлянôмъ. Всѣ меблѣ поломано, понищено лѣки, недужихъ на холеру повыношено на улицю и тамъ ихъ натирано ледомъ и заливано молокомъ, нѣбы противъ отруѣ. Кôлькохъ въ тыхъ недужихъ заразъ померло, декотрыхъ занесено до ихъ домôвъ, а декотрй самй поутѣкали и доси не можна ихъ було вôдшукати. Службу шпиталю, котра на колѣнахъ просила розлючену товпу, щобы бодай мала милосерде надъ недужими, побито страшно; декого убито на смерть, иншихъ страшно покалѣчено. Оденъ фельчеръ (помôчникъ лѣкарскій) утѣкъ бувъ до дзвôницѣ и тамъ сховавъ ся; товпа кинулась за нимъ и якъ бы не священикъ, котрый зъ хрестомъ въ руцѣ выступивъ противъ товпы, були бы его убили. Наконець пôдпалено шпиталь. Также опустошено великій мѣскій шпиталь.

Коли явило ся войско, щобы боронити будынокъ шпитальный, а офіцыры завзивали товпу, щобы она розходила ся, зганьблено офіцирôвъ послѣдными словами а на войско кидано камѣнемъ. Ажь коли войско стало стрѣляти, розбѣгла ся товпа. Ажь теперь можна було важнѣйшй точки въ мѣстѣ обставити войскомъ; всюды передъ публичными будынками, домами высшихъ урядникôвъ, передъ шпиталями и амбулянсами уставлено сторожу войскову, такъ, що цѣлый Саратовъ выглядавъ якъ оденъ военный таборъ. А всежъ таки спокою не заведено ще зовсѣмъ въ мѣстѣ, бо товпа тутъ и тамъ збирала ся, била и ломила лѣхтарнѣ мѣскй выбивала вôкна и т. д. Ажь на другій день наставъ въ мѣстѣ спокôй и власти могли вже тогды завести въ мѣстѣ санітарнй порядки.

Подôбнй розрухи були также въ мѣ

такъ легко, бо я его поважаю и знаю, що вôнъ у серци е чеснымъ, лише на видъ здае ся иншимъ.

— На видъ, пане добродѣю!

— Говорѣмъ о интересѣ такъ, якъ о нѣмъ треба говорити, холодно, звычайно. Процесъ уже зачатый.

— И такъ мовь выграный.

— Ще нѣ — вôдповѣвъ Остапъ: — Вы позычили грошѣ на сѣмъ процентôвъ; сѣмъ процентôвъ законъ заказуе. Мы вôддамо все, до чого зобовязали ся, але закимъ вы выграете, то мине досыть часу, а намъ лише того треба. Часъ — то все.

— Такъ оно! — крикнувъ гнѣвно Темерка — такй вы чеснй люде?!

— Се лише доказъ, що мы знаемо свои интересы! — вôдповѣвъ Остапъ. — Довгъ и проценты мы вôддамо. И коли вы зô мною згодитесь, то я заплачу.

— Вы заплатите? — ледви вѣривъ обманець своимъ ухамъ. — А чимъ же заплатите? Зъ вôдки возьмете грошей? Чи я не знаю, якъ коло васъ круто? Пѣсокъ менѣ въ очи кидаете, чи що? Заплачу! Чуете, люде? Въ банку залягають три раты, податки стягають ажь екзекуціею, вѣрителѣ кричать, якъ бы зъ нихъ шкôру дерли, а той каже: заплачу! И чимъ вы заплатите? Трѣсками? Ліцитація за плечима.

— Що вамъ до того, чимъ заплачу?

— Коли вы не можете, вважаете, заплатити.

— Заплачу нинѣ, завтра, коли схочете, та вперѣдъ порахуймо ся.

— Капіталъ зъ процентами?

— Все!

Темерка, котрый мавъ рôжнй рахунки и надѣѣ, сподѣвавъ ся на добрый ладъ взяти село за пôвъ дармо; тому на тй слова скрививъ ся и похитавъ головою.

— То не може бути! — сказавъ.

— Коли не заплатимо въ означенôмъ речинци, то будете насъ ліцитувати.

— Отже вы и намъ заплатите? — пôдхопивъ другій вѣритель, лысый сухій старець, въ дуже короткихъ штанахъ, и высоко пôднятôмъ ковнѣрику, слѣпый на одно око и сильно вôсповатый.

— И вамъ! — вôдповѣвъ Остапъ.

— А банкъ? спытавъ третій панокъ въ угорскôмъ жупанѣ зъ великими шнурами, що усадовивъ ся широко на крѣслѣ, хитавъ ся на нѣмъ и бавивъ ся червонымъ парасолемъ.

— До банку пришлю грошѣ найблизшою почтою.

— А податки?

— Нинѣ несу до казначейства.

Вѣрителѣ глянули по собѣ, здвигнули зъ недовѣремъ плечима, а панъ Темерка сказавъ по свому:

— Чортъ ихъ знае! Скарбъ вôдкопали, чи що? Все платять! Чуете? А вы, пане, ту ще не зъ давна, чи вы знаете, кôлько довгу на маетку ґрафа?

— Знаю и найменшій довгъ.

— Довгъ страшный, близько міліонъ.

— Ну, троха менше.

Зъ вôдкижь вы возьмете, тажь вы кредиту не маете?

— Хто знае?

— Я знаю! Кому я не дамъ, тому нѣхто не дасть.

Остапъ розсмѣявъ ся, а кпины тй трохи не подобались обманцеви.

— Вы смѣетесь.

— Мушу смѣяти ся, хочь не маю охоты.

— Зъ чогожь ту смѣяти ся?

— Зъ того, що вы маете себе за повѣтового Ротшільда.

Темерка мавъ уже охоту вôдповѣсти по простацки, та якось вдержавъ ся.

— Ну, до интересу — сказавъ. — Покажѣть менѣ, пане, якъ зъ вами дôйти ладу, а я сейчасъ покôнчу справу.

сточку Покровску недалеко Саратова. Тамъ збурила товпа дня 11 с. м. шпиталь земства и дôмъ тамошного лѣкаря а одного фельчера такъ побито, що вôнъ незадовго по тôмъ померъ.

Де шукати причинъ тыхъ страшныхъ розруховъ, якû проявили ся въ Астраханѣ, Саратовѣ, Покровску, Хвалиньску и другихъ мѣсцевостяхъ, найлѣпше показали „Петербургскія Вѣдомости", котрымъ за то й дôстала ся строга кара. Згадана ґазета написала у вступнôй статьи: „Єсть то лишь проява нечуваной звѣрскости и ненависти суспôльной. Товпа нападала на всѣхъ людей, належачихъ до круговъ интеліґентныхъ и показала, що не має найменшого пошанованя анѣ для приписôвъ закона, анѣ для репрезентантôвъ власти. Причины того низького степеня просвѣты широкихъ верствъ людовыхъ суть часто политичнû, а вина того лежить по сторонѣ правительства и суспôльности. Давно вже прецѣ закинено идею духовои еманципаціѣ народу, а межи интеліґенціею а людомъ повстала непроходима пропасть. Интеліґенція посувала ся напередъ, пôдчасъ коли людъ позôстававъ въ давнôй темнотѣ и зовсѣмъ вôдокремленый, упадавъ що разъ низше, ажь станувъ на степени остаточного оскотѣня".

Переглядъ політичный.

Клюбъ молодоческій устроивъ вчера великій пиръ пращальный, на котрôмъ поодинокû басѣдники высказували надѣю, що дружба Поляковъ зъ лѣвицею закôнчить ся на найблизшій сесіи. Пôдношено также и той здобутокъ Молодочеховъ, що на новыхъ грошехъ буде напись: „король ческій". Той же клюбъ выславъ оногды привѣтну телеґраму до Глядстона, котрому высказує свои симпатіи.

Въ Боснѣ знесено давне право турецке, пôсля котрого кождый мужчина вôдъ 16 до 60 лѣтъ мусѣвъ вôдрабляти 20 днѣвъ самъ и зъ худобою шарварку.

Зъ добре поинформованыхъ кругôвъ петербурґскихъ доносять, що вѣсть о уступленю россійского міністра справъ внутрѣшныхъ єсть на разѣ безосновна.

Въ Парижи арештувала поліція двохъ анархістовъ, приѣхавшихъ зъ заграницѣ, при котрыхъ найдено машины и матеріи выбуховû.

Ворохобня въ Марокко ширить ся чимъ разъ бôльше. Ворохобники спалили три села коло Танґеру. Султанъ марокканьскій зôрвавъ нагло розпочатû зъ Анґліею переговоры торговельнû.

Новинки.

Львôвъ дня 22 Липня

— **Именованя.** П. Володиславъ Струшкевичь именованый инспекторомъ для рôльництва краєвого въ Галичинѣ въ титуломъ радника державного.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** на засѣданю дня 19 с. м. признала професорови ц. к. львôвскои ґімназіѣ, Иванови Бѣчаєви, четвертый додатокъ пятилѣтный и именувала: Ост. Ювьву управителемъ, а Фр. Зеливьского, Юл. Оришкевича и Теод. Стрѣльбицкого учителями въ Збаражи; Ант. Жураковского управителемъ въ Збаражи; Ив. Сочиньского учителемъ въ Зарудю; Стеф. Арбесбавера въ Татарахъ; Ядв. Адамску учителькою выдѣловою въ Яслѣ; Вол. Видаєвича старшимъ учителемъ въ Микулинцяхъ; Мих. Гака учителемъ въ Кутковцяхъ; дальше Людв. Князя въ Болотни; Гр. Олексова въ Молодиньчи; Ос. Народьского въ Дулибахъ; Тому Чайковского въ Будковѣ; Мих. Целевича въ Кнѣселѣ; Павлину Лукасевичь въ Пôдвысокôмъ; Ост. Савича въ Лисятинѣ; Ос. Малича въ Бабиньцяхъ ad Кривче; Сид. Карпиньского въ Гôрнôй веси; Ос. Кошалковского въ въ Переспѣ; Ив. Боярского въ Паргачу; Стеф. Ковѣя въ Баран. Переволокахъ; Фр. Кременецкого въ Ворохтѣ; Ив. Юґана въ Романовѣ; Ос. Ґібу учит. старшимъ въ Стрѣлискахъ новыхъ; Ос. Гранковского учит. въ Лопушнѣ и Меч. Шарфôвну старшою учит. въ Радомысли. Притôмъ рѣшила ц. к. кр. Рада шкôльна перемѣнити народну школу въ Пѣстинѣ въ косôвскôмъ повѣтѣ на трикльясову вôдъ 1 вересня с. р.

— **Устнû испыты зрѣлости** въ осѣннôмъ речинци зачнуть ся: у Львовѣ въ академичнôй ґімназіи 15 вересня, въ нѣмецкôй 15 вересня, въ ґімназіи Францъ Іосифа 19 вересня, въ четвертôй 27 вересня, а въ реальнôй 21 вересня. Тû що мають поправу, мусять зголосити ся на три днѣ передъ означенымъ речинцемъ въ дирекціи дотичнои ґімназіѣ, а тû що мають здавати цѣлый испытъ, то на вôсѣмъ днѣвъ передъ речинцемъ.

— **На збôльшене фонда на памятникъ Тараса Шевченка** жертвували дальше свои працѣ на льотерію фантову Вп. панѣ: Галюся Барвѣньска зô Львова, Олена Левицка зô Стрыя, Антонина и Марійка Горалевичѣвны зô Стрыя, Антонина Потурай зъ Соловои, Ольга Лойванюкôвна въ Винятинець, Теодора Анастазієвска зъ Иванкова, Олена Чоровкôвна зъ Корчмина, Евгенія Ильницка въ Унятичь, Меланія Роговиньска зъ Бучача, Марія Ковальска зъ Бучача и Ольга Ляторовска зъ Бучача. — На численнû запытаня: де и коли мають бути присланû покôнченû роботы, заявляю, що прошу насилати все на мою адресу найдальше до 1-го грудня сего року, а зголошеня до кôнця вересня. — *Ирина Герасимовичѣвна* въ Яновѣ пôдъ Львовомъ.

— **Огнѣ.** Въ селѣ Перегноєвѣ, повѣта перемышлянського, згорѣло дня 9 с. м. въ полудне вôсѣмъ загородъ селяньскихъ, а дня 16 с. м. згорѣла также загорода дяка М. Бачиньского. Добро хочь въ тôмъ, що всѣ були убезпеченû.

— **Цикльоны.** Въ мѣсцевости Заля Еґерсеґъ въ Угорщинѣ зôрвавъ орканъ кôльканацять даховъ въ домôвъ, повырывавъ вôдвѣчнû дерева, знищивъ вежу, готель и убивъ пять особъ. Ще бôльшû спустошеня наробивъ цикльонъ въ мѣстѣ Полеселля въ Италіи, котре знищивъ майже зовсѣмъ. Ратушь роздертый на двоє, архивъ розшарпаный и розкиненый на милю кругомъ, театръ заваливъ ся, гаты на рѣцѣ Надѣ попукали, кораблѣ на Надѣ пôдкидало на 30 метровъ въ гору. Школа выносить звышь 4 міліоны лірôвъ.

— **Холера.** Про розрухи въ Саратовѣ оповѣдає попъ Терняцкій такû подробицѣ: „Дня 10 с. м. бувъ я рано въ спаленôмъ теперь шпитали, де сповѣдавъ и причищавъ хорыхъ. Вже мавъ я выходити, коли наразъ падає камѣнь черезъ вôкно, а зъ улицѣ долѣтає голосъ и крикъ. Выходжу зъ чашею на подвôрє, обступають мене люде, а хтось кричить: „Той хоронить живыхъ хорыхъ". Товпа крикнула: „Выдайте намъ лѣкарѣвъ и фельчерôвъ!" Ледви я дôставъ ся на улицю, кôлька жѣнокъ крикнуло: „Зробѣть мѣсце батюшцѣ, несе св. Тайны". Але товпа окружила мене, а хтось знову крикнувъ: „Той мене живцемъ поховавъ!" Пытаюсь єго, чи мене знає. — Той мене живцемъ поховавъ — повтаряє вôнъ — але я що йно въ гробу утѣкъ. — На то я: Коли то правда, то дежь ты упивъ ся? — Хочь и пустили мене, та товпа довго ревѣла: „Укаменуйте єго". Въ той хвили выбухъ огонь у шпитали. Мене знову зачепивъ якійсь порядно одѣтый чоловѣкъ и пытавъ, що я за оденъ, та въ пору прийшла поліція и зробила менѣ дорогу". — Тіфліскій Листокъ описує въ такій способъ теперѣшный станъ мѣста Баку: „Нема вже мѣста Баку, зъ оживленымъ рухомъ торговымъ та промысловымъ; нема вже населеня, що выносило до 120.000 душь, замовкъ безнастанный свистъ паровыхъ свиставокъ зъ фабрикъ и кораблѣвъ, щезли робôтники въ пристани — словомъ все наразъ завмерло. Позамыкано всѣ склепы, скрôзь тихо и пусто. На широкихъ улицяхъ явить ся лишь деколи яка стать людзка. На трехъ улицяхъ ледви два чи три склепы отворенû, а склепôвъ тыхъ тамъ сотками. Всѣ уряды замкненû. Пôсля урядового спису выѣхало зъ Баку 75.000 людей, а прочû дальше выѣздять. Епідемія заняла вже два першû циркулы мѣста. Условя санітарнû поправили ся троха, але не завдяки зарядови мѣста, а лишь тому, що мало людей въ мѣстѣ. На улицяхъ нѣхто не запалює лѣхтарень, тому вечеромъ годѣ выйти зъ дому". Зъ Петербурга донесли вчера, що холєра въ Баку вже зменшає ся, а въ Москвѣ не померъ анѣ не слабувавъ нѣхто на холєру.

— **Выбухи Етны**, зъ котрыхъ послѣдный бувъ гôдный уваги, сягають въ далеку давнину. Першій выбухъ, якій затямили люде, мавъ лучити ся 1693 року передъ Христомъ. Въ р. 1169 мало згинути 15.000 особъ, а пôдчасъ одного выбуху въ р. 1669 десятки тысячь людей найшли смерть въ потокахъ лявы, котрû черезъ 40 днѣвъ заливали долину. Въ теперѣшнôмъ столѣтю найстрашнѣйшій бувъ выбухъ въ р. 1832, коли лява знищила кôлька сѣлъ и доплыла майже до брамъ Катаніи. Въ р. 1852 выбухи тревали майже цѣлый рôкъ зъ малими перервами, а при выбусѣ въ р. 1866 було сильне землетрясенє.

— Годѣть ся вы, а я плачу.

— Я хочу бачити, зъ вôдки и якъ вы заплатите? По що дармо балакати: плачу плачу!

— Менѣ здає ся, що я не потребую толкуватись передъ вами, зъ вôдки и якъ плачу. По що вамъ знати мою кишеню? Однакъ, коли вже оплачуємо довгъ, то скажемо вамъ, якъ стоимо. Маємо вôсѣмсотъ сѣмдесять пять тысячь довгу, разомъ уже зъ недоборами, залеглыми процентами, невыплачеными платнями, карами правными и коштами.

— Нехай буде и 875 тысячь! Та цѣкавѣйше знати, якъ вы стôлько довгу сплатите?

— Зъ того єсть довгу банкового пятьсотъ кôлькадесять тысячь на обохъ маєткахъ ґрафа и ґрафинѣ.

— Ну, нехай и такъ; а все таки зôстає триста сѣмдесять и пять; все то гарнû грошѣ.

— А вжежь, найпаче для насъ. Банкъ плаченый уже вôдъ двацяти майже лѣтъ, отже половина довгу давного вже майже сплачена. Теперь зробимо нову позичку, заплатимо залеглû раты и черезъ те на триста тысячь нашого довгу выскаємо до двѣста тысячь.

— А дивѣть! Ну-ну! Але ще сто кôлькадесять. Ажь ту я цѣкавый, куды стежка въ горохъ.

— Вы знаєте пôдписъ Гальперина зъ Бердичова? — спытавъ Остапъ.

— Знаю, якъ мôй власный, — вôдповѣвъ Тамерка — або що?

— Бо отсе у мене є вексель на сто вôсѣмдесять тысячь золотыхъ. Ними заплачу я прочий довгъ — вôдповѣвъ Бондарчукъ, и добувъ зъ поляреса папѣръ и показавъ его здивованымъ вѣрителямъ.

Всѣ замовкли и бучнû лиця будучихъ купцѣвъ маєтку теперь значно захмарились. Именно Темерка посумнѣвъ и задумавъ ся. Тымчасомъ Остапъ сховавъ вексель и спытавъ:

— Отже годимо ся чи нѣ?

— А вжежь, годимо ся.

— И мы! — додали другû паны, ковнѣриковый панъ и парасолевый.

— А я плачу!

На тôмъ покôнчила ся перша конференція зъ вѣрителями. Тû рознесли заразъ по мѣстѣ вѣсть, що приѣхавъ новый повномочникъ ґрафа зъ великою калиткою векслѣвъ и асиґнатъ.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 22 липня. Є. Вел. Цѣсарь подякувавъ власноручнымъ письмомъ ґен. инспекторови женийному Салісъ-Соліо при нагодѣ перенесеня его въ станъ спочинку за его вѣрну и знамениту службу и постановивъ, що оденъ фортъ въ Перемышли має по вѣчнû часы носити его имя.

Будапештъ 22 липня. Станъ здоровля ґен. Єдельсгаймъ-Дюляя єсть небезпечный.

Петербургъ 22 липня. Холера проявила ся также вже и надъ Кубанемъ на Кавказѣ. — На шляху зелѣзницѣ зъ Москвы до Нижного Новгорода выточивъ ся курєрскій поѣздъ изъ шинъ и при тôмъ розбило ся 5 ваґонôвъ и льокомотива та покалѣчили ся тяжко машинистъ, смаровозъ и гальмôвникъ; богато людей покалѣчило ся легко, але нѣхто не згинувъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Кроховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.